

Register.

	sid.	ross	sid.	v.
20 Stårken	3	11		
Önda Tungor	8	10	Trumpeten vid Gra-	
Märts visor	10	6	velotte.	43 8
Wasakonungarne	11	16	40. Uppjägaren	45 8.
Gotgata	14	6	40.	
Åning och förbiden	16	8		
Den 6 Junii 1883.	20	4		
Oscarsdagen	21	5		
Salighet	22	8		
Sång för Sverige	25	2		
30 Flugornas sång	26	9		
Smålands sämnor	27	5		
Åskvädret	28	13		
Garibaldis död	30	7		
Nyårsafton	33	6		
Den norske sjökap.				
Tevens enkling				
af Fjellbacka män	34	9		
Kyrkklockan	36	8		
En timmesvecka				
Winterlif	38	7		
Wär visa	40	12		

1 Den förnöjsamme. Forts. och slut från 11 heftet.

11. Männ guld dock skapar en lyekans son
Bländ millionärer jag honom sökte
Som genom vinst och spel och lön
De stora skatterna alltjämt förökte

12. Ett irrbloss endast är guldets glans
Som mycket lofar men intet håller
I lastens träck ju så många fans
Hvars kemiska undergång guldet vålladt.

13 Med guldets lyekans dock aldrig vanns
Blott oron väste begärens ökten
Men komt på glädje dock hjertat fann
Fast guldets skatter alltjämt föröktas.

14 Och makt, och ära, och rikedom
Det klifverblad ^{nu} jag högt jag aktar
Till hemmet åter jag vänder om
Och aldrig så dant jag eftertraktar.

15. Men invid bäcken i skogens famn
Jag såg nu åter min lugna hydda
Stå lugn som skeppet i säker havn.

2 Der skär och vär i hafvet skydda.

16. Och åter höide jag bäckens brus
Hur ljuf den sänges var för mitt öra
Och som musik ljud nu vindens sus
Jag lätt ej tröttnadt att derpå höra.

17. Men åter hyddan en böjd gestalt
Med gränsad ljusa emot mig (kastar) ilar
För henne glömde jag genast allt.
I hennes famn hur lätt jag soilar.

18. Det är min moder och hyddan är
Mitt lugna hem uti skogens sköte
Den sökte lyekans fanns åter här
En ungdomsvår som mig sprang till möte

19. I låga hyddan hur väl jag trifs
Emot i gyllene slottsgemakert
Och kulsans rosor bäst vid min plog
De blomstra här under himlataket

20 På band och stjärnor jag ser med häv
Ett säradt hjerta de ge ej läsa
Jag endast kallas min moders son

3 Den titeln vill jag dock högre prisa.

22. Så kuskästans ej blifor full
I sanning föge min själ bedröfvar
Det guld jag lockar ur tegras smull
Ej ro och glädje ur hjertat röfvar.

Storken.

1 En i det fias i fjerran ether
Ferdunkelgröna lundar stå
Man vet ej säkert hvad hon heter
Men hon bebos af genier små
Och luften der är gryningsdöfven
Omrad böljan står i röfven
Det vallmon blott och lifjan är
Som vilja rikligt trifvar der
Men högrödstöflad stork der spetar
Och barn ät jordens mödrar letar.

2 I vallmodoft och lifjors änga
Han klappar smitt vid strandens brädd
Och vill de frunda genier fänga
Och bli enhoar att ej bli rädd

4
De små i hölckas sjölar blanda
Sig vallmodoft och lifjors anda
På att den spåda kärlen är
På enging slummerhöljid och skär
Omkring den hvita storken leta
Och töras ej men ville smoka.

3 "Kom hit, kom hit," en stänne klingar
Och storken krusar upp sitt kris
Han ser 2 bytingar i vingar
Så nära att helt lätt de nis
Och dessa vingar hur de vifta
Och dessa fjäder hur de skifta
Af grönt, så hast som ungbjörksblad
I vårens första daggrens bad
Af rött så blekt som någon strimma
Af morgnarednad bakom dimma.

4 De sofvit fann om fann om natten
I mänskenssträlars silfvaflor
På vallmoäng och dunkla vatten
Mid vaggning af en englaehor
Nu stå de hjertans morgonkerge
Med lynnen rikligt arlange
Den ene ropar "högher kom"

5. Och storken ser fönnam sig om
Och tågar rak till deras sida
Och prägar "han i lust att rida.

5. Och gossen svarar "jag vill fara"
Sitt mig på sitta grä din ägg
På färdem skall så vackert vara
Men flyg helt sakta var ej stygt,
Och han sprang upp i hvita duar
Så att det gäde till af fjunens
Men storken sporde "flickan du
Will du ej också resa nu
Och bli ett barn åt någon moder"
Men nej - försagd och blyg hon stod der.

6. På bar det af. På fri och gäta
På hvila storken sväfar han
Och vinkar afsked åt sin systar
Till sist han som en fricks försvann
Hon som nyss så rädd att fara
Nu gerna önskat att få vara
Det kändes tomt hon var ej glad
Och om ett år hon storken bad
Som kom och reste sent och tida
Att få näst på honon rida

7. Han svarade "gerna kom med samma
Demt att i fjol du mej mig gaf
Som den där pojken du höll af
Ty ack hon slumrar under Tufva
Men kom ändå min lilla dufva
Häll mig om helan om kärleken
Och stök ej förs'n jag hannit fram
Och om hans hals sin arm hon lindar
Och han flög af med himlens vindar.

8. Och barnen vänta upp på jorden
Den lille pilten var en man
En fager mö var flickan vordem
När först de rätkade kvarann
Var det ett tidigt morgonminne
Som stultigt sinne drog till sinne?
Var det den skämske storken, såg
Som föddes samman deras väg
Jag tror att ödet just höll af dem
När samma mor det icke gaf dem.

9. Du skulle tydelan se i hundens
Der nu sitt hem de begge ha
Jag vet ej rätt hvad som är grunden
Att storken trifvas der så bra
Och särskildt en som står på Taktet

7. Helst äfver inuasta gemaket
Och gör och klappor med all flit
På högridsstället, silfverhvitt
Och bitlar säger mor how tvinnar
När hon får bru med stråw och pinnar.

10. Om hösten gör han sig på jorden
Men syns hwar vår på taket stå
I gen och tillar äfver gården
Och får jag drömma af de små
Som jag har leka sett i sanden
På får han ofta ner till stranden
Af den der vallmokrönte ön
Och hemtar äw en jilt så skön
Och en en lös med värligt löje
Det måtte göra storken nöje.

11. Som skolmagister nu han spitar
Och ser han odypd eller sprall
I tröjorna de små han petat
Med näbbet och blir bönt med skrat
Men deras skydd han och förklipor
Och ormarne från gården drifor
Och täliz vänder han sig om
I hvar gwall han lys från stugtakshalnen
Om snällt de läsa aftonpsalmen.
C. D. af Wirsén.

Orda tungor.

1. Om då du först dig gifte ut i världen
Som är ett nyckleriets erkentigt
Har lycken med dig, höjdas du på jorden
Af smickrets röst, af tungans värsta gift.
2. Men om du i din mödas uppförbacke
Af bördans tyngd i kampen faller kull
Du hör ännu om och med bruten nacke
Hur hänet öppnar raskt sitt giftschatull.
3. Dock smor han vill trösta hjupt de unga
Och gör så med, men snart du har förstått
Ett hvarje swäsmor har en giftig tunga
Och ett humor som skiftar grätt i grätt.
4. Och har du quällen ut vår Nobis setal
Och till ditt äkta wif vid klockan två
Dig närmar, sen du länge fruktellöst letat
Din gädesport der han annars plägar stå.
5. Di får du höra på ett Niagara
Utaf moraler, så att i din gift
På innerligt du guskade dig vara

9. Och tviflar aldrig mer på Tungans gift.
6. Om så det lyckas dig att få en stjärna
Att pyggligt fästa vid ditt rockuppslag
Din "bäste vän" han Pettersson som gerna
Och velat ha uti ett lutt-lutt tag.
7. Syns aförtroddadt kring i nejdens lipa
Och skylla dig för mängen låg bedrift
Din granntit får du med ditt rypete kroppa
Och tviflar aldrig mer på Tungans gift.
8. Men om uti ett lag af snälla tanter
Du riket nämnas vid ett kaffersp
De hoässe sina skrikande diskanter
Och om ej för du Tungans gift begrep
9. Ja hoart omkring vi uti världen traska
En liten Amodeus är på vift
Och öppnar sig försattligt på sin flaska
Och spiller droppar utaf Tungans gift
10. Men om blott trygg, ty och förtaliga flöden
Lig aldrig samla uti halfbutelj
Och som de droppois sällan gifva döden

10
På gör som jag blott gina dig och sovj.
Reynold.

Mårtens Gås visa.

1. En visa vill jag sjunga om alla världens gås
Men först om den som stals i går på torget
Att Borg fitt fatt på gässen är säkert som ett ess
Och för beväret vill jag gifva Borg ett.
2. Men den som tar öl för är'nde han är en ätsta gås
Ökta den som skyller ridd sin mäve
Den som sig derpå ej förstår han uppå sin mormor
Den ätsta gässen är i "Norra Skäns".
3. En gås är den som pladdrar om hvad han ej förstår
En gås är den som alltid går och riger
En gås är den som faller för otroskap en tär
En gås är hustrun om hon för dig riger.
4. En gås är den som tror sig en engel ha till mö
En gås är den som ger så att han tigger
En gås är hoarje gabbe som ridd är för all dö
En gås är den som utaf lättja ligger.

11. En gäs är den med sällhet på bröstet bär en blisk
- 5 En gäs är kvaje lyxkär man och goinna
En gäs är den som Tänker oss dräpa med en blisk
En gäs är den som kan af kärlek binna.
- 6 En gäs är den som ej af vatten kan bli blöt
En sådan skall jag köpa mig till helged
Den som med mig vill plocka egu gäs och spise gröt
Jag bjuder följa med till gäster i Belgien.
I Nord Helning.

Asakonungarne.

- 1 Gustaf 1 var en man
Kyrkans lära fick ej hysa
Biskoparne måste leiga
Och han gästade en Tyrann.
- 2 Erik 14 ej var
mätelig styre skepp i bränning
fick af galenskap en kinning
strändade men pliktat har.
- 3 Ghar 3 var en stark
ingen kan hans dater gilla
stötta gift uti en burk

18
hoaraf Erik mädde illa.

- 4 Karl den 9 de var hård
mänges fick sitt lif förlora
älskad uti bondens gård
men förbannad af de stora.
- 5 Gustaf 2 abdalf var
uti allt en kurlig grydnad
ädel hjelte duktig Karl
Tyskland bragte han till lydnad.

6 Olik uti allt sin far,
Var ~~den~~ Kristina denna kring = Var
slörand och nyckfull var
sagit landets must och näring

7 Carl den 10 de (var) en man
ute på bragda och på ära
onänges kurlig sejer var,
kunde och sin lycka bira.

8 (Ädel) flirdfri stark i trow - sparsam
arbetsam var Karl den elfte
Landets vältänd upp han hjälpte
men var hård i reduktion.

13. Fjätte Karl skall höge stå
9 androm till ett skönt exempel
uti ärans vida tempel
ibland sine gossar bli.

10 Om Ulrika man ej, bröt
andra bragdes att förtälja
in how skydde ensamhet
sökte strax en man sig välja.

11 Förste Fredrik utan kraft
jaga gerna veldi och gvinner
hade om hans Hjortlar haft
varit minst ibland Hjeltinnor.

12 Adolf Fredrik from och god
dette gerna ut almosor
heldre dock han soarfa doror
hvilkes konst han bäst förstod.

13. Franski sätt, och smak, och ton,
Tredje Gustaf hvilket snille
ej en skugga vara ville
gjorde sjelf revolution.

14 Gustaf 4 ej rätt klack
fick sig sorgligt nog förklaradt

14
hond i obegriflig bok
blef på Patmos uppenbaradt.

15 Carl den 13de gånäs
skräplig var och slö och disig
ordenevarm och förbräs
gjorde ofta barnlighetes.

Förglömt Runz Sigismund,
Sigismund en äkta mes

vilde ej en Luther blifva
mätte ned från thronen klifva
ned till Polen på en bläs.

Golgata.

1. Hur nämns den valplats hvarest Christas stidit.
I blodig dräkt mot mörkets hemskas här
Der han för världens syndaskuld har lidit
En gång för alla såsom skriften lär
Och den hans blod så ymnigt sågs utflöda
Ur särens mund de djupa purpuröda
Det blod som kan all min synd bortta
ja Golgata.

15. Hur nämns det rum der han var korsfäst vorden

2. Missgerningsmänner räknad lika han var
Och uppå korset upphöjd öfver jordens
Uppå sitt hjerta mina syndes bar
Der han af Gud sig kände iförgefvon
Och ondskans magter sargad sönderfvon
Och smälek skymf och hån fick mottaga
jo Golgata.

3. Hur nämns den kulle der han röstes höjde
Och ropade "Nu det fullkomnadt är"
Samt töruckrönta hafou't nedåt böjde
Och bortdog ifrån syndens ondskans här
Då solens stråles ifrån jordens stängdes
Och templet förlät brast och vägen sprängdes
Den väg vi nu till himlen öppen ha
jo Golgata.

4. Hur nämns den fristad dit du nu får ita
När satan synd och död förfölja dig
Der du är trygg för hämnans hemiska bila
Och himleslegens blodvid höjer sig
Der nådens haf vid korsets fot ses svalla
Uti hvass röda väg din synd får falla
Och friskt du jublar dit hallelujah.
jo Golgata.

16
5. Hur nämns den hamn der inga stormar ryta
Der väderdrifven sjöman ankra får
Dit skumhöjd våg sig ej förmår att bryta
Och ingen fara seglarn mera när
Der du får sigte på den gyllne stranden
Der myriader stå med palm i handen
Och sjunga "Sammet skall blott äran ha"
jo Golgata.

6. O Golgata du offerida kulle
Jag på din höjd mitt restätt upp vill slå
Farväl du värld du synduppfyllda snöda
Snart får jag salig stå bland himlens Theoner
Högt öfver jordens blodbestänkta roner
Ett ser jag upp och sjunges glad öja
C. D. af Wicem. Från Golgata.

Lång och forfarande.

1 Om honom sekten gömde
En helig anings skatt
Kaldeens vise drömde
Om honom många natt
När lågrad lugut på marken
Kamelns hjorden låg
Från fjället patriarken

17. Mot stjernefästet såg
Och sporde månens lampa
Som sken på palmens (flad) Träd
"När skall på vinen trampa
Omsider vinnans såd?"

2. I villors Förken skådad

Han glänste hög och mild
Hans bild var förbådad
I mängen annans bild
Med Mitras dag han tändes
Och mörkrets mägt föjdes
Vid gamla Nilsens stränder
Han med Osiris höi
Det höga Islands skaldes
Ha skymta sett hans drag
Wid norstrenslys i Balders
Som oundskan drap en dag.

3. Föid i Eleosis lundar

Åf helig mystagog
Som Templets högsta under
Den högst invigde såg
En syn som mildt försonar
En syn af hopp och tröst

18
Ett gudabarn som Thronar
Ivid en moders bröst
Och koren höides ljuda
Prometeo hjälp här fått
En gud sitt lif vill bjuda
Som offer för hans brott

4. Der keltisk skokog sprider
Sin skugga fält och tryggt
Ett altare fanns. Ivides
I fordom tid det byggt
I grillsolsdagar röda
Det glödde som af blod
Åt jungfrun som skall föda
På stenen ristadt stod
På knä Merlin sig lade
Wäl der bland dargrässtrån
I måneljus och sade
O fiäls mig jungfruns sön.

5. Med barmen Färd af lågor
Ijong David långtandsfull
Hans lof vid Ridrons vågor
Och röde harpens gull
Der sägo (sma) på profeter

I helig andesyn
 Guds rikes hemligheter
 På röda aftonskyn
 En vidja som sig höjde
 Med magt ur Jesse rot
 Ett lam som halsen böjde
 I döden utan knot.

6. Man fästets skgar jaga
 Mer snabbt mer vildt hvarann
 Och menskohjertats saga
 Nu älskar att bli sann
 I vända jordens gvider
 Och hölj i sorgedok
 Hvem hjälper den som lider
 Hvem byter tomarns ok
 När skall min konung valkas
 Ur rymder fjerran från
 När skall min trånad svalkas
 När kommer jungfruns son.

7. Ur världens alla fogar
 En gränslös suck sig rör
 Det är som brus i skogar
 Som hafets böljekör
 Fybyllan honom väntar
 Och siarn honom ser

8. Ur sekters portar gläntar
 En här af andar mer
 Från levande och döda
 Det går som åtkans där
 Ett rop af vederböda
 Nu kommer jungfruns son
 C. D. af Virsén

JUN 6 JUN 1882

1. Höjrommar är det uti nord
 Med ljusa nätter varma vindar
 Och sannats hafva skaldens ord
 Att Maj har löfrat våra lindar
 Från haf och sjö i vik och sund
 Frigjorda vilja yttert leka
 Och foglarns i skog och lund
 Med jubelsånger örat smeka.

2. Men det är af naturens iört
 Som ensamt fånglar nu vårt sinne
 Det tonar uti svenska bröst
 Ett gäfligt tjugo fem års minne
 Till kungathronens tanken far
 Och hjertets varma hyllning säger
 Helt detta silfverbröllopspar
 Som folkets tro och haldhet eger.

21
3 Det samlats under år som gått
En kunglig skatt af frid och lycka
Som sorg och pröfning ej förmått
Med stykans sätt att sönderstycka
Och till hoart hem i nordiskt bygd.
Från kungaborgen gått den lära
Att mantlig adel gränlig dygd
Är dubbelklonans högsta ära.

4. Och därför våra künster gå
Med vördnad upp till högtidsfesten
Der folkets kärlek viest skall få
En plats som den förnämste gästen
Må Gud som hittills med sin hand
Vårt ädla kungapar beskyddat
Den bönan höjs i Sveriges land
På denna dag från stott och bygd,
Henriks Hallbäck

Oscar dagen. [skulle vara Oscarsbalen].

1. Om vid Sundet militär ej fans
Då förbleknad Oscarsbalens glans
Midtag, skålar, talen
Flickor fraser bales
Och gärandig lik min kisses svans.

2. Men Tegnér kan säga hvad han vill
Härlighet i Norden än finns till
Och hur snöen lyst
Och hur läppar mysta
I vår Oscarsbal lanciersquadrill

3. Tek hur kortrynt vår firkal dock är
Til ej pojkar med salonggevä
Dock uti salongen
segrar säkert mängen
som på gatan gjort Jelis'a besvär,

4. Hvad var staden utan sällskapslif
funna skapitel af en tappad knif
kaffe utan grädda o
dockor helt oklädda
Willsjö marknad utan gräl och kif

5. Allt lullull mitt stora pris jag ger
mest de stjernor som nu dimpa ner
Mångan stöne tase
har fått sig en vase
kanstke nu en faller ner - på se
Ragnwald.

Saligheter.

23 Salig den som känna lärde

1. Djupt en andlig fattigdom
Känna sig på eget värde
Blottad ödelagd och tom
Ärma bröst du blir ej svikt
Skatten gud dig gifva vill
Ärma hjerta, himmelriket,
Himmelriket hör dig till.

2. Salig den som är bedröfvad
Och af allmätarns törnen får
Ängslad, luttrad, sjufaldt pröfvad
I sitt inre djupa sår
Sorgna bröst! I mörka delar
Går det samma lifvets stig
Sorgna hjerta, Han hugsvalar dig
Evigt Han hugsvalar dig.

3. Salig den, hoars milda sinne
Tålmodets gifva has
Som för skymfen ej har minne
Men det gifva gömmer gvar
Blomsterstara, ofta vorden
Sköljd af stolta vågors svall
Gläd dig, stilla skara: jorden
Jorden du besitta skall

24
4. Salig den som tränad bränner
Till det högsta, själen vet
Den, som törst och hunger känner
Efter Guds rättfärdighet.
Själ, hoars törst ej verlden släcker
Själ som hunger, fatta mod
Vil sitt bord han än dig räcker
Sin lekamen och sitt blod.

5. Salig den, hoars händer brukar
Lindra qual och kula sår
Den, som söker upp de sjuka
Och till fångnas rikete går!
Du, som mildrar likars ve
Gläd dig.
Du, som icke räknar stegen
När du mildrar likars ve,
Gläd dig: du är Herrans egen
Dig barn hertig vet skall ske.

6. Salig den som stängt sin vilja
Så mot socke som mot bejre
Och som vill, lik dalens tija,
Blomma silfvervit och skär
Ryske ande, som bevarar
Obesmittad ren din skrud

25
Sulamit, din vän förklarar:
Du en gång skall skåda Gud

7. Salig den som värdar friden
Midt bland strider och förtret,
Sändande den vilda tiden
Gjufv en plägt af evighet!
Du, som i det korta lifvet
Till förtälelsen är snar
& till tröttnen och kifvet
Gud sitt barn dig kallat har.

8. Salig den som spottekt försmådes
För det evigt rätta här
I koningslost förföljs och hädas
För att mistarn ha vas kär.
Tröjdas, själ! Vår Guds profetas
Leds för hans namns försvar,
Saligheters saligheter
Himlen i ditt kors du har!

C. J. af Wirsén.

Sång för Sverige.

1. Se hist ved Östersällets vove
Det underfulde sagaland

26
med röer blå, med dunkle skove
med deilig ni, med kraftig mand
Der lever sang på folkets munde
der klinger fuldt det gamle sprog
der skrider gjennem mindets lunde
de store fædres lange tog.

2. Widt lyste de med sverd, med krone,
de Carlers, de Gustafvers radi
hvor sådan hæder kunde trone
der skyder egen atter blod.
Af Ivers (G) grund, den dybe, gamle,
med duft Linnea blomster frem
og skalde, vismand rigt sig fram
på ættehöi ved Odins hjem.

Flugornas sang.

1. Vi dücke båd' mattdrycker brännvin och vin
(Allt nykterhetsguggel ge Flugorna hiw.)
2. Hvad maten beträffer så äta vi allt;
Båd' socker och sirap och lutfiske och gull
3. Och seder vi måttat oss bjuda vi till
Allt sätta på allting små bruns "sigill."

- Vid putsad habit är en husfluga van
 4. Vi putsa oss minst 10 gånger om året.
 5. Men aldrig för hafmannaskäcks på vi ro
 Vi kittle båd kungens och drottningens nos.
 6. Kung Fjotner han dog i ett kar fullt af mjöd.
 Vi finna i mjölkbrunnar ofta vår död.
 7. Och utom dess ha vi betydlig förtret
 Af fluggift och hofvar och spindlarnes nit.
 8. Om sommarn förklaras oss menniskan krig
 Om vintern hon suckar "dröjfluga hos mig."
 9. Och skulle man dröja, då lever man bon
 Och nu är den slutsjungen, flugornas sång.
 Nasus.

Smäländs tärnor.

1. I Smäländs paradungar der Smäländs-Posten vänt
 och hvarje vecka ljunger med 18 spalters text,
2. der finnes vackra plikter som tända långt i frän,
 och ej, likt Vexis stieker, blott mot sin lidas plän.
3. Ej säson rycker kränka de någons politikk

de endast svärmiskt tänka på kärlekens etik.

4. Ja, dew, dem kan man hylla ur djupet af sin själ
 de inga bomber fylla, ~~enad~~ men grädda småbröd väl
5. På dem en gosse liter likt jorden på sin pal.
 och inga dynamiter de kypa i sin (god) kjol.

Sigunde

Skvadret.

1. Qvalm låg öfver all naturens pratt
 En tyngd öfver land och sjö sig lagt
 I hella omäklade blomstren alla
 Och lundarne törstade.
2. Vindstilla låg öfver fält och dal
 Och ingen just gick i skogen sval
 Astegria skyar på himlen som gamar summo.
 Omkring på himmelen,
3. Små foglar sökte sitt bo i tid
 Och hjordarne sökte hemmeto frid
 Hvarst väsende bidade Herrans väder.
 Blott menniskan tröttsade.

29 Den rike herren på Vingsjö gård
4. Sitt folk sändt ut med befälning hård
Att berga fridigt hö't från ången
För'n regnet började.

5. Och folket lydde hans bud med hast
Och stället gick utan tv och rast
Och svetten dropp från hvarenda pannan
Tungt var det arbetet.

6. Men knapt var hälften af ången tömd
Och halva skörden i lador gömd
När skyn blef askgrå med svarta kanter
Och himlen mörknade.

7. Ett sus kom nordan och östan från
På afstånd sporde man åskans dån
Och stora stänkande droppar föllo
På hö't som döstade.

8. Snart rätt öfver skördrens hjersa small
Den rullande skarpa hoassa knall
Ljungelden slickade molnets ränder
Störtregnet strömmade.

9. Men rike herren på Vingsjö stod

30
På kullen högt med förbittradt mod
Han bar en regnskärm af stål var doppskön
Och skuren smältrade.

10. Han såg fridervad sin vackra skörd
Han såg sin doftande äng förstörd
Han hädde himlen och hädde åskan
Och blittem hängade.

11. Och ingen vet hur dermed gick till
Förklara dem det förklara vill
Om doppsköns stål hade lockat blittem
På guds församlingen.

12. Alltnog, när skurarna togo slut
Och solen trädde ur molnen ut
På fann man herren af Vingsjö mällis
På kullen stående.

13. Stum, stel, förstörd med en dæres skick
Mot himlen stirrade hemsk hans blick
Och från den stunden när åskan hördes
Den galne skrattade.
L. Topelius.

Paribaldis död.

"Quanto è allegro!"

(Garibaldi's ord på dödsbädden.)

1. Då hjeltens sista lefnadsdag
 Sönt säll och ärorikt
 Med solens varma purpurklot
 O lugn Caprea-vik
 Och sedan döden fram sin dryck
 Af evig ungdom bar
 Att detta lamma trötta stoft
 Som Garibaldi var.

2. Då har hans öga så man sagt
 Än hvilat mildt och ljusst
 Vid hvare jordiskt föremål
 Som förr hans själ förtjust
 Vid rankans vaggande quirland
 Och hafvets djupblå färg
 Och Corica vid himlens bryn
 Med violetta berg.

3. Han ville tacka än en gång
 Den jord der han fick kraft
 Att föra ut det skön'sta verk
 Som någon dödlig haft;
 Der han fick slita slafvans band
 Med denna lamma arm
 Och sluta frihet och natur

Till denna trötta barn.

4. Han som så oförsontligt bröt
 Förtroendet ned i stoft
 Han älskat hvare harmlost lif
 Och hvare blommas doft
 Ännu i själva segens stund
 Han kunnat smäla godt
 Att se en skonadt fogelbo
 På fältet plöjdt af skott.

5. Allt djupare mot bölje bånd
 Skred solens lysa tåg
 Om hjeltens hjerta gjöt sig sval
 Re'n evighetens väg
 Den underbare gästen nu
 Hans bleka panna kysst
 En kvar sin anda återhöll
 O rummet var så tyst.

6. Då slog en liten fogel ner
 På fönsterkarmens rand
 Och sjöng och (g) jublade af fröjd
 O aftonsolens brand
 Den gamle frihetstkämpen lag
 Och de som sörjde der.
 För nummo så hans sista ord

33 "Se, hur glad den är!"

2. Ett ögonblick — och fogeln lyft
Sin vinge för att fly
Och smält med ekot af sin hymn
Du i en gyllne sky
På samma gång steg hjertens själ
Utur sin bräckta kropp
Mot frihetens och ljusets hem
Mot glada himlar upp.

Carl Snoilsky.

Afskedshelning till Sverige.

1. Farväl i fjella, der äran bor
i runstallar, för väldig Thor
i blåa sjöar jag känt så väl
i skär och öar farväl — farväl.

E. Tegnér.

Sjöräsfoton.

1. En ärsqväll är inne Till ro dig bege.

Upp tillade sinne

Till ro dig bege

Sof bort hvaje smärta

som lärde ditt hjerta

2. En ärsqväll är inne

och endast ett minne

är tiden som flytt

2. Dock minnet omsides
dör bort hvad det lides
Men hoppet är nytt
fast änt har flytt.

3. En ärsqväll är inne
din nattlampa brinne
en lägnande bön
Den dagen så slutar
för'n hvilans han njuter
hans nattso blir skön
på lägnande bön.

4. En ärsqväll är inne
i honorn jag finne
af dödens en bild
Men hoppet sig målar
af stjernornas strålar
en morgon så mild
af lifvet en bild.

3. När kommer den gällens
som öppnar mig fjällets
derofvan om skyn?
När vaknar mitt öga
att skåda den höga
förklarings syn
derofvan om skyn.

5. Det vet jag väl icke
men appät jag blicke
med tro och med hopp
Hvar tiden framvingas
jag anden väl vingar
att flyga dit upp
ja det är mitt hopp
vid tidernas topp
när ären bortrinna
när nyår går upp

Den norske sjökaptanens entlevering af Fjellbæka män.

1. En sjöman han seglar så glad öfver vägen
men kommer då kärlekens magt uti hägen
då trolsar han stormar och brusande sjö

35 blott för att få träffa den älskande män

2. En norrmän som kom uti kärlekens gre
då han här till Sverige sin kurs skulle styra
Till Fjellbacka kom han och der fick han se
en flicka så skön som den skönaste fj.

3. Till henne han sade "jag räcker dig handen
jag älskar dig flicka — kom följ mig till stranden
ty vindar är gynnsam, nu gå vi ombord
och du skall mig följa, ja rundt kring var jord."

4. Och flickan hon blef utaf kärleken viden
hon skyndade bort från den hastiga friden
i hemmet hon tyckte det rustigt och kallt
hon följde sin norrmän han var hennes allt.

5. Och lyckligt och väl de till Skotland anlände
men just uti hamnen det äfventyr hände
att skutan blef hemsokt af engelska polis
som hade fått nyss om kapteneus kurtis

6. Vi hafva fått order att hindra er resa
i fall ni vill flickan hos eder kinsas
Parti' t kan ej gillas ty ni är vad ju gift
och twegifte fals af i lagarnes skrift.

36
7. Men skepparen han börja sig rikligt förbanna
nej här är min flicka och här skall hon stanna
och ta mig & tusan hon gör härifrån
om och jag med henne skall segla till män.

8. Men när man är hemsokt af dylika gäster
då hjälper det icke med några protester
för kärlek och lycka för tro och för hopp
polisen säger i evighet stopp.

9. G. mer uti skepparens famn min fickt hilla
Till London på snälltig hon snibbt måste ila
och så hem till Sverige hon ängade här
hon sätter anjonis i Fjellbacka ån.

"Blåkulla"

Sjörkklockan.

1. På kullen står templet i vårsolens ljus
Och folket församlas från verldslivets brus
Att höra det ord man dem bringar
På höjer jag äfven min stamma så klar
Och (h) jublande sängen kring rynderna far
På herrligt på morgonens vingar.

2. Vid sabbatens ingång från mödernes galm

Med manande stämman min ljudande malm
Dem kallat båd nära och fjerran

Att redo sig hålla i andaktens skrud
En lofsång uppstämman till världarnas Gud
Att helga sitt hjerta åt Herran.

3. När psalmerna tona med fröjd i Guds hus
Då tystnar min stämman vid orgelens brus
Då hvilas jag stilla min tunga
Tills åter när veckan är slutad en gång
Jag kallas att höja min fröjdpulla sång
Att andaktens timma lofsjunga.

4. För tider jag sjungit som kommit och flytt
Då sommaren med blomster har fältet beprydd
Då vintern sitt dotk på dem lade
Jag sjungit för glädjen i ungdomens vår
En hjertan som ledt af svindlande sår
Ett tröstande ljud jag och hade.

5. För åldern som längtar att hamna i ro
Dit lugnet bland skuggorna tillrott sitt bo
Min stämman så lyftig är vorden
De gode de känna den rösten igen
Den är lik en kelsning så ljus från en vän

Och är ju den sista på jorden.

6. För ungdom som yrar i nöjens lag,
Min röst sjunger sången den sista en dag
Då döden an brans på dem fästes
När brudgam bortryckes från älskande brud
Jag följer med hufva melodiska ljud
Hans färd dit bland grafvarnes gäster

7. Till hvila jag kallar i skymmande natt
Den rike som värdar sin skimmande skatt
Den arme som stapplar vid stapven
Ja alla, ja alla dem dödsengels bud
Har bjudit att lemna sin jordiska skrud
Jag sjunger till sömns uti grafven.

8. Se Guds min stämman allt är i från är
Och dagen den kommer och dagen förgår
Tills sekler förbi jag sitt ila
Och alla församlas i jorden en gång
Då först får min tunga sig hvila.

Anterij

1. Hvit är marken,
Kall ^{stas} ~~en~~ parken

- Bone rasar nu som bäst
 Flingor falla
 Bjellror skallra
 Bullret hörs af en häst.
2. Backar alla, upphört svalta
 Bone dem belagt med is
 Bonden inne
 I sitt sinne
 Dyster uter vid sin spis.
3. Pojkars skara
 Skrattar bara
 Kramar snö och slås med den
 Skidskor taga
 Kälkar laga
 Dem på än försöka se'n
4. Uti staden
 Hela rader
 Gå i pelsar, muffas jämt
 Värdet målet
 Kallt och kulet
 Gör hoar sinne dystert stämt
5. Sadant väder
 Ingen gläder

Man sig, håller inom hus
 Baler, fester
 Många gäster
 Fullt med bord och fet och kras.

6. Lilla sparfven
 Stora slarfven
 Trar utan rast och ro
 Löker träget
 Oförväget
 Går makar och sitt bo.

7. Alla fypa
 Kämpar yppa
 Bone ingen lemnar fred
 Flyr ditt sinne
 Och ditt minne
 Skall välsignas med besked

J.
~~1888~~ 1889.

1. I femti vintar väl jag lefvat har
 Men kan ej minnas från min barndomsdär
 En så human en så betydlig vintor
 Som den passerade jag minns ej att
 Det frist med besked en enda natt

41 Det gafs ej halta hoar på jorden slinter
2. Hvar flod hvar källa gick sin jemna gång
De hade frihet blott men intet tvång
Och liten rånnit vorlade i skogen
Alldeles som när sommandag står ingen

3. Släd klockorna som annars klinga gällt
Man gerna till ring klockor smält
Ej pröjorne spinnat stilet under jorden
Och icke slagits med de hvita klotten
Som gerna formas af nyfall en snö

4. Naturen tycks ej ha velat dö
Blott slumrat då och då i stilla natten
När månen speglat sig i insjöns vatten
För byggarena blir så svår en kris
Ty de gällt miste om sin skörd af is.

5. Släd tröskorn fick stå hemma uti stallet
Det brukar annars icke vara fallit
Ej snö ej is var vinterns uniform
Han klädde sig i regn och bläst och storm
Den vinter var för vintern just ett mönster
Ty knappast vi behöfde innsynföret.

6. Så kom då Mars som ärft krigsgudens namn

42
3. Stappas ej han hade i sin famn
Och icke heller i det långa skägget
Så tvill som skallet på det rena ägget
Den månaden med rot och blommor kom

7. Och lärka, store, bofink, trana som
Af långtan fändes vände hit tillbaka
Sitt följda hvar och en utef sin anka
Helt tidigt tidigare än förut
De anade att vintern nätt sitt slut.

8. Nytt lif har vaknat i naturen
Och likarå hos människan och djuren
Re'n träd och buskar iätta blom och knopp
Allt andas mod och lefnads lust och hopp
Re'n bonden drager ne kasspannt för plöjan
Och så det för hoarsax skall fylla logen

9. Snart beta kor och kelfoss flock vid flock
Och skogen träcklar på sin gröna rock
Lång berta gästlingar ha lemnat boet
Och jölet går vid viden utef stöet
Hvitulliga och fromma twillinglam
På gröna ängen dansa lustigt fram
Nu ä de qvicki, men nu ed äran
De dumma bli som själva fåren.

10. Di Takets is står storcken hög och klappas

43 Förfallet bo med qvist på qvist han lappas
I bäckens al snart näktagalen står
Till hans koncert hoar ålskande dagar

11. Snart kommer svalan hit och liksom gåken
Från tusen ångare uppåt igen söken
Och solen stiger mycket tidigt upp
Duslikas honan med sin stolta lupp

12. I trädens toppar spelas orre ljåder
Och gredorna de gråta och spä vidur
Snart i flora kommer med en barm så full
Af blommor födda under solens gull
Snart få vi plucka tulipan och lilja
Snart få vi äta kyckling och persilja.
Slut.

Trumpeten vid gravelotta

1. De spydde ut föder och död
Vi kunde det icke lida
Och två kolonner i stridens glöd
Vi måste dem neder rida!

2. Med hängande tyglar, med höga rop
Med lansar som vände falla
Vi sprängde dem samman i en hop

44 Vi käckta utslaner, alla.

3. Dock en blodsidt det var en dödens tidt
Väl måste de åt sig maka
Men af 2 regimenten som med oss stund
Kom icke hälften tillbaka,

4. Med blodiga lemmar med öppna sår
De lågo vid läger flammor
Af döden fällda i lifvets vär
Nu trumpetare blås osotikammor!

5. Och han tog klarinetten med sorgen min
Men höra som med toner klara
Oss blåst i den härliga kampen in
Hon kunde nu rasna bara.

6. Blott en klanglös klagan ett smärtans skri
Bröt fram ur den spruckna metallen
En kula hade sig bovat deri
Och hon röjde de döda på vällen.

7. De trogna, de tappra, var vakta vid rhen
De pröder som fallit i telen,
Dem alla - det gick oss till mirg och ben
Beqvät den spruckna trumpetens

13.
8. Och nu den blodiga dagen stöt —
Runtom vakteldarne glöda
Hästarne fygste och regnet flöt
Men vi söjde de döda, de döda.
(Efter Ferdinand Freytag) R. 2.

Apjägaren.

1. Vill du ej gazellen skona
Näk hon är så from, så rädd
Närer sig af blommanas krona
Lekande vid källans brädd.
Moder moder låt mig draga
Att bland bergets stalper jaga.
2. Vill du icke jorden locka
Med ditt muntla horn en gång?
Ljuflyt klingar herdeklöcka
I bland skogens bjubelång
Moder moder låt mig ströfva
Att all bergets stigar präfva.
3. Du ej mer de blommor varda
Som förut ha gjort din fröjd
Väl (att) — dig inga resengärdar

46
Winka på den vilda höjd
Låt dem blomma, låt dem vara
Moder moder släpp mig bara!

4. Så gick gossen ut att jaga
Och han störtar hejdlöst fram
Oförväget ses han draga
Öfver alpers branta kam
Frampför snabb som vind i grällen
Flyr den skälfrände gazellen.
5. Öfver klippans nakna hållar
Klättrar hon med blitrens gång
Öfver svalg af sprängda fjällar
Bär hon af det djurfa språng
Men bakom med spända bågen
Jägaren följer än förvägen.
6. Sist till Tinnarne hon tränges
Håller sig vid spetsen der
Hvarst klippan lodrät hänger
Och försorunen stigen är.
Under henne — brantens tvätket
Bakom henne — jägarus näcket.

7. Nu med jämmerns stumma blickar,
Ber hon till den hårde man
Få fängt! Re'n han pilen skickar,
Ligger re'n med bågen an.
Plötsligt då ur klippans sköte
Går bergkungen till hans möte.

8. Och med sina gudahänder
Skyddar han det rädda lam:
"Säg mig hvarför död du sändes
Hit till mina rikens fram.
Rum för alla jordens döjer
Säg, hvi du min hjord förföljer!"